

Nyt fra New Zealand

Sydney

20. marts 2006

Brev nr. 7

I dette brev: Rotorua thermal, ved havet, Miranda, Auckland & Sydney.

16. marts 2006.

Vi vågnede op med næsten samme udsigt, som da vi gik i seng, altså forstået således, at camperen jo altså holdt på samme plads stadig væk, men månen som i aftes skinnede så flot, var ved vores udendørs morgenbord skiftet ud med solen.

Ænderne (også en hvid en af slagsen, men med aftegninger som en gråand) og mågerne flokkedes også hurtigt omkring os, da jeg kom ud med brødposen. Brødet var nu ment som værende vores morgenmad, så ænderne lagde sig rundt om bordet og nogle vraltede væk, da der ikke var gevinst.

Efter morgenmaden kørte vi igen ind til Rotorua, da vi sammen med entrebilletten til Maori landsbyen havde været så heldige at få mulighed for at komme gratis i det Polynesiske Spa bad.

Der var et bassin med 39 grader, et med 41 og et med 42 grader varmt vand, og man skulle prøve dem i den rækkefølge. Det var rigtig dejligt, og alle de termiske dufte steg op omkring os. Det lugtede noget af svovl, og der var mange dampende kilder i

området omkring os. Nu håber vi, at det har været helsebringende. Denne gang huskede jeg at få mine sølvringe af, da de ellers vil blive misfarvede. Det oplevede jeg nemlig sidste sommer i München. Vi blev utrolig tørstige af at slappe af i de termiske bade, så vi fik fyldt lidt væske på, og så gik vi op i byen for at finde en internetcafe. Det lykkedes langt om længe, og vi fik afsendt vores nyhedsbrev, samt læst indkomne mails. 1000 tak for dem, kære venner, det er dejligt at høre nyt fra DK. På vej tilbage til camperen købte vi lige en kæmpe chokolade milkshake, så kunne vi holde den værste sult og tørst fra døren et stykke tid.

Herefter fortsatte vi mod Tauranga. Ved nogle små vandfald gjorde vi holdt, da vi opdagede, at en hel flok unge skulle prøve "river rafting" i gummibåde med plads til 8 personer. Det så lidt vildt ud, men de klarede det flot.

I nærheden af Tauranga gjorde vi holdt ved en strand, fik en hurtig frokost (kl. 16.00), og så var der dømt afslapning på stranden og badning i Stillehavet. Bølgerne var meget høje og vandet skyllede ind imellem temmelig langt op på stranden. Der var en del mennesker på stranden, der var også mange hunde ude at bade, bl.a. var der en Zita-hund. Vi dasede ca. en time, så fortsatte vi mod Auckland, ja, enden på vores tur nærmer sig desværre med hastige skridt. Hen under aften blev vi enige om at lave en afstikker fra den direkte vej til Auckland. Vi så, at der skulle være nogle varme kilder ved Miranda, og det kunne da være hyggeligt at stoppe der for natten. Vi fandt en camperplads, hvor der var gratis

adgang til et termisk spabad. Herligt. Vi trængte også til at få vasket alle vores håndklæder og lige et par enkelte underhulere, så vi har til de sidste dage. Jeg tror, vaskemaskinen kommer på overarbejde, når vi kommer hjem. Vi havde ikke købt ind til aftensmad, da vi havde haft en ide om, at vi kunne finde en restaurant. Det var der ikke noget af, men i det nærliggende svømmebad kunne man købe "fastfood". Bent fik fisk, og jeg fik kylling og det hele var med en kæmpe portion pommes frites. Det endte med, at vi måtte smide halvdelen ud. Godt vi har nogle gulerødder og nogle æbler til klare de daglige vitaminer med.

Vi havde travlt med at få vasket og tørret vores tøj, der skulle nemlig holdes øje med, hvornår maskinerne var færdige. En herlig aften, vi kunne gå ude i shorts og små bluser helt til midnat.

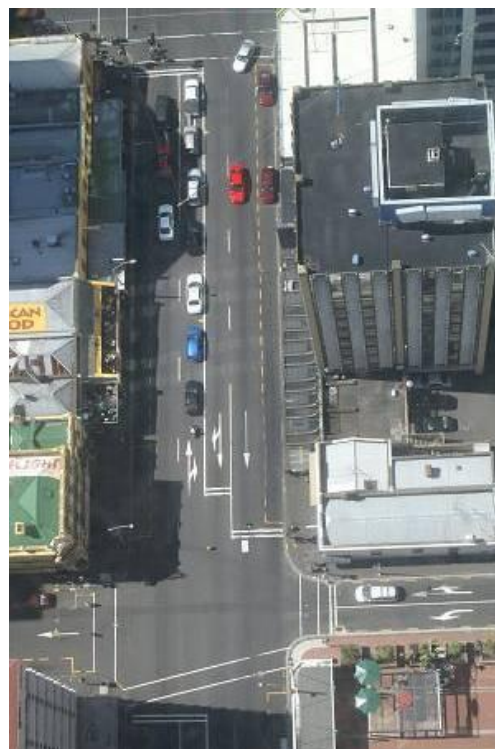
17. marts 2006.

Vi stod tidligt op, efter at have haft en meget varm nat. Derefter gik vi i Spa-badet. Det var lavet meget indbydende med et lille vandfald og masser af planter. Det var dejligt varmt – måske omkring 40 grader. Kl. 9.30 forlod vi Miranda Holiday Park. Vi ville have fulgt kystvejen til Auckland, men den smuttede for os, i stedet kom vi ind af motorvejen.

Inden Auckland var vi lige inde hos Tasman Motorhomes at bekræfte, at vi var klat til at aflevere camperen lørdag morgen, og om vi kunne blive kørt til lufthavnen. Ingen problem, bare vi kom der senest 9.30. Turen gik videre til storbyens centrum. Godt, det var Bent der kørte. Der kørte biler i mange rækker, så jeg sad med kortet og prøvede på at dirigere. Vi kom ned til havnen, fandt en P-plads, og så gik vi ellers op til Skytower. Et imponerende højt tårn, 328 meter højt. Det er det højeste tårn på den sydlige halvkugle, og man kan se mere end 80 km væk. Det er muligt at prøve at springe ud med en wire fra 192 meters højde, det er ikke det samme som bungyjump, men vi skulle ikke nyde noget. Desuden er der 3

restauranter, vi prøvede den ene, ganske udmærket. I gulvet var der et enkelt sted med et par glasplader, i stedet for gulv, så der var fri lodret udsigt til gaden nedenunder. Det føltes underligt at stå der og tage billeder ned gennem gulvet. Ligeledes var der glasgulv i en enkelt elevator.

Senere var vi lidt på shopping, men vi fandt ikke rigtig noget, så vi har da stadig lidt NZ dollar i behold.

Vi gik en tur ned på havnen for at finde ud af, om det var muligt at komme på en havnerundfart. Vi var så heldige at få plads på en 1½ times sejlads i Aucklands havneområde og få et godt indblik i de forskellige bygninger, skibe og ikke mindst øer, flere af dem er dukket op af havbunden som vulkaner,

ganske vist for mange år siden, den nyeste dog for 800 år siden. Der lå en masse flotte og dyre lystyachter. Byen er meget stor og med mange kæmpe højhuse. Vi sejlede under den berømte Auckland Harbour Bridge, den er bygget i 1945 – 1951. Vi så et par piger, der prøvede bungyjump fra broen. Skipper på båden fortalte, at der var 3 forskellige måder at gøre det på, den sidste var "tea bag" (tebrev), så måtte vi selv gætte, hvad det indebar. Efter sejlturen gik vi igen lidt rundt i byen, købte lidt lækkert ind til vores aftensmad, og blev så enige om, at vi hellere måtte finde camperen, komme ud af byen samt prøve at finde en overnatningsplads. Det tog ca. 1½ time at komme ud til en camperplads, da trafikken var meget tæt. Det var nødvendigt at overnatte på en camperplads den sidste nat, da vi skal tømme diverse tanke på bilen og fylde frisk vand på, inden vi kan aflevere den. Diesel har den fået, så det er der styr på. Jeg tror, vi fik den sidste plads på Manukau camperplads. Den ligger tæt ved lufthavnen, så vi ser og ikke mindst hører mange store fly lette og lande. Det var Sct. Patricks dag, en irsk skik, så der var fest og ballade i byen. Mange var udklædte med grønne hatte og skæg. Nu skal der pakkes og gøres rent, men først skal vi have et måltid mad.

Facts om New Zealand:

Areal: 268680 kvadratkilometer 3, 95 millioner indbyggere 39,2 millioner får 5,3 % Arbejdsløshed Ugeløn: 857 dollar for mænd, 685 dollar for kvinder 92.000 km veje, heraf 62 % asfalteret	2, 1 million udenlandske turister i 2003 70 millioner possum 2 aktive vulkaner på nordøen Økonomi: turisme, vin & landbrug Sprog: Engelsk & Maori Turistskat: 25 \$
---	--

18. marts 2006.

Vi havde sat vækkeuret til at hjælpe os med at komme op kl. 7.00. Vi skulle jo have gjort vognen klar til aflevering. Damen ved Tasman Motorhomes havde nævnt, at den skulle være "tiny clean", betyder vel en smule ren, eller oversat til jydsk, ryd den for jeres efterladenskaber & ejendele og fej gulvet. Vi vaskede lidt hist og pist, så vognen så aldeles hæderlig ud, da vi kørte inden for porten og afleverede nøglerne kl. 9.00. Tasman Motorhomes er blandt de mindre udlejere, de havde ved juletid 30 køretøjer, men der handles hele tiden, pt. var tallet en del højere. Vi fik bekræftet, at bilen var afleveret i perfekt stand efter at have kørt præcis 4.500 km, og blev derefter tilbudt et lift til lufthavnen. Vi takkede ja, det var godt nok i meget god tid, men de havde en anden kunde, der skulle hentes, så det var praktisk, at vi kørte med nu. Det gav os unægtelig en del tid i lufthavnen, så vi fik brugt de sidste af vores NZ-dollar i det toldfrie område. Inden vi blev sluppet igennem til gate området, ja, - så måtte vi lige slippe 2 * 25 dollar i turistskat, det kom lidt bag på os, men så fik vi også at vide, at vi var meget velkomne til at besøge New Zealand igen. Herligt.

Flyveturen til Sydney gik som planmæssigt, vi blev bedt om at stille urene tilbage inden landing, der er 2 timers forskel mellem New Zealand sommertid og Australien tid. Ved tolden i Sydney, syntes de ikke om, at Merete havde taget nogle naturfrø med, og så var der lige lidt sort sand i et par af poserne, tiltænkt glasarbejdet derhjemme. Det rynkede toldereren noget på næsen over. Reglerne for import af planteliv, dyr, bakterier er meget restriktive både i New Zealand og Australien. Dette skyldes, at de vil beskytte deres natur mest

muligt. Vi blev enige med ham om, at han skulle deponere det i de dertil opstillede affaldspande, vi kendte godt til reglerne, men fruene var alligevel lidt skuffet, da vi forlod lufthavnen. Men de indkøbte flaxfrø og Mt. Cook liljer, fik vi da lov at få med.

Vi er efterhånden erfarne i det der rejseri, så udenfor lufthavnen prajede vi hotel shuttle bussen, og bad om at blive kørt til Hotel Harbour Rocks. Der er flere, der har mailet til os og efterlyst, om ikke vi skulle prøve nogle af de der ekstreme oplevelser herovre. Altså, hvis ikke sådan en bustur kan kaldes ekstrem, så ved jeg ikke, hvad ekstrem er. Turen var bestemt vildere end bungyjump, jeg vil undlade at beskrive den i detaljer. Dog vil jeg sige, at er der noget, vi nu har respekt for som fodgænger, tja, - så er det shuttle busser.

Vi blev modtaget rigtig venligt på Harbour Rocks. Hotellet ligger mindre end 100 meter fra havnen, vel at mærke Cirkular Quay, kendinge vil vide, at det er havneområdet mellem den berømte Harbour Bridge og Utzons Operahus. Selv om hotellet var hyggeligt, kunne vi ikke holdes inden døre mange minutter, fluks var vi nede ved havnen, vi kunne ikke vente længere. Der var en herlig stemning, cafeer over alt, turbåde langs kajen, og mange gademusikanter, der spillede musik af forskellig art. Blandt andet også aboriginals (indfødte), der spillede på deres specielle lange instrumenter. Dem kunne vi ikke stå for, så vi købte straks en CD med dem. Der skal jo bruges noget musik til underlægning af vores hjemmelavede film.

Vi filmede løs og tog mange billeder, kom helt frem til operahuset, nu skulle vi klappe huset. Det ser rigtig flot ud, ligger på en smuk placering i havnen. På afstand ser det ikke særligt stort ud, men det snyder meget. Vi kiggede lidt inden for, vi havde snakket om hjemmefra, at vi gerne ville til et arrangement i huset, hvis der var noget spændende på tapetet. Det lykkedes os at købe de sidste 2 billetter, vi var lige et sekund foran 2 japanere, der også ville købe billetter, til koncert med Olivia, kendt fra flere film, blandt andet Grease. Billetterne var endda på første række. Bedre kunne det ikke være, komme til et verdenskendt operahus og så til koncert med ligeså kendte Olivia Newton John. En forrygende koncert med hendes eget band, bakket op af Sydney symfoniorkester. Efter koncerten gik vi stille langs kajen, satte os ved en cafe og nød lidt vin & øl, der var stadigvæk meget lunt.

19. marts 2006.

Uha, som tiden bare er fløjet af sted. Vores sidste hele dag på feriemålene tager sin begyndelse. Lidt stressende fra morgenstunden, vi havde bestilt plads på en heldagstur til Blue Mountains med afhentning på vores hotel kl. 8:00. Bænket i morgenmadsrestauranten valgte vi at bestille varm morgenmad, det lød så spændende. Men da vi havde ventet på maden i 10 minutter, indså vi, at vi havde begået en fejl. Mon vi kunne nå at få vores mad, inden vi skulle af sted? Men efter at have pustet venligt til kokken, det klarede tjeneren velvilligt for os, dukkede maden ret hurtigt op. Vi fik tjeneren til at kontakte receptionen og gøre dem klart, at vi endnu sad i restauranten, hvis vores bus dukkede op. Alt blev klaret, vi huskede også at få alle vores kameraer mm. med. Vi kom godt ud af byen, det regnede lidt den første halve times tid, hvorefter det klarede det op, og resten af dagen forløb i det klareste solskin med op til 30 graders varme. Chaufføren, som også var guide på turen, var flink til undervejs at fortælle om alt, hvad vi kom forbi. Han fortalte om Blue Mountains, at de faktisk hverken er bjerge eller blå. Så det var spændende, hvad de så var. Vi gjorde holdt ved Nepean floden, hvor vi fik lidt morgen the.

Det første rigtige stop, første mål, var ved Australiens svar på Rocky Mountains. Vi kom ud til en flad sandstensklippe, blev gjort opmærksom på, at der ikke var rækværk af nogen art, så her gjaldt det om at holde afstand. Der var langt ned. Men sikke en udsigt. Vi var i cirka 900 meters højde, i dalen lå regnskoven, og til alle sider omkring os var horisonten fyldt med lignende sandstensklipper, som den vi stod på.

Vi fik forklaringen på det blå i Blue Mountains. Det skyldes, at eukalyptus træerne afgiver oliedampe, og disse giver et blått lyskær over hele området. Så kørte vi videre til Wentworth Falls, et vandfald, ikke stort vandmæssigt, men flot, da vandet over en lang strækning løb ned af klipper. Dernæst til Leura, hvor vi skulle have frokost. Efter frokosten, som var lidt

grøntsagsomelet med salat, fik vi 20 minutter til shopping. I byen var der en butik med juleudsmykning, vi nævnte, at vi havde set en butik tilsvarende i Oberammergau i Bayern, det vidste ekspedienten, hun fortalte, at der også er kommet en i Hamburg, så den skal vi jo nok forbi engang ved lejlighed. Ved Leura ligger også de 3 søstre, som er nogle meget markante klipper, som står lige ved siden af hinanden. Guiden fortalte 2 historier omkring dem, og hvorfor de hedder sådan. Noget med 3 søstre, som var blevet forelsket i 3 mænd fra en anden stamme. For at de ikke skulle få hinanden, tryllede stammens medicinmand de 3 piger om til støtter, han tabte senere tryllepinden, hvorfor de ikke kunne blive til piger igen.

Så kørte vi til Katoomba Scenic Railway, verdens stejleste jernbane, en tidligere arbejdsbane, som har været brugt til at transportere kul op fra minen længere nede af bjerget. Nedturen var 250 meter nærmest lodret fald, det virkede meget stejlt. Vi forlod toget nede i regnskoven, gik rundt og kiggede på gamle kulmine værktøjer mm, og selvfølgelig de spændende træer. Turen op forgik med en mere traditionel svævebane. Så kørte vi videre til nogle aboriginal indgravninger i sandsten, 300 år gamle tegninger, den vi så, viste en kænguru, måske man ved at følge den kunne finde et godt sted at jage kænguruer. Blue Mountains Nationalparken var vores næste mål, her fik vi mulighed for at se kænguruer i fri natur. Kænguruerne var ikke sky, men vi fik at vide, at vi ikke måtte gå for tæt på dem, eller omringe dem, så ville de blive angste og aggressive og forsøge at komme væk. Kænguruer går meget voldsomt til værks, hvis de tager flugten.

Vi forlod Blue Mountains, kørte ind mod Sidney igen, på vejen kom vi forbi OL-byen fra 2000, så vi kørte gennem den, fik lidt historie om den, blandt andet fortalte guiden stolt, at den var klar til legene 8 måneder før tid, hvilket jo bestemt ikke var tilfældet i Athen 2004. Vi fik lige 5 minutter til at tage nogle snapshots.

Fra OL-byen, kørte vi ganske kort, blot ned til Paramatta floden, her skulle vi tage afsked med guiden og bussen, den resterende tur ind til byen blev med Sydney Rivercruise, nogle hurtige katamaran færger, som sejler i fast pendulfart på floden fra OL-byen, eller lidt længere inde i landet og så til Cirkular Quay, kajen lige nedenfor vores hotel. Det var en fantastisk oplevelse at sejle med denne cruise, vi lagde ind til land ved mange stoppesteder langs floden, passagerer steg af og på, vel noget lignende havnebusserne i København. Vi fik taget en masse billeder og video af Operahuset, inden vi lagde til kaj.

En fantastisk dagsudflugt var slut, vi slentrede tilbage til hotellet, de fleste af de musikanter vi så i aftes, havde igen taget opstilling langs kajen, flere af dem var i fuld gang med at optræde.

Tilbage på hotellet fik vi tømt kameraer, ladet video op igen og lignende, alle disse ting var brugt meget flittigt. Vi fik skrevet lidt på nyhedsbrevet, gjorde os selv lidt i stand, hvorefter vi gik ned på havnen, fandt en anden lille hyggelig restaurant, der er mange af dem. Vi spiste en dejlig pie, nød igen at der var en, der stod og spillede guitar lige uden for, blandt andet Bob Dylan og John Denver musik. Temperaturen?, sådan en hyggelig aften kl. 8:30pm, jamen, - vi sad i shorts og kortærmet skjorte/bluse, det var helt fint.

Kærlig hilsen Merete & Bent

PS: I morgen gør vi klar til hjemturen, går lidt rundt ved markedspladser, shops og hvad der ellers falder for. Vores fly, *OS002 bound for Vienna*, er klar til afgang kl. 6:30 pm (18:30), flyvningerne hjem bliver alene nat flyvning, vi skal lande i København tirsdag morgen kl. 09:30.